

— Защо ли не ни спустнатъ право по ската надолу? се питаха нетърпеливитѣ опълченци. Тукъ не е толкова стръмно, както горѣ.

Наистина, отъ мѣсторасположението до бивуака на 16-а дивизия, по ската имаше не повече отъ 1—1½ верста, което разстояние можеше да се прѣмине въ около 1½—¾ часа. Склона, дѣйствително, е стръменъ, но не бѣше по стръменъ отъ прѣминатия вчера.

При спуска, по пѣтя грозни картини ни се прѣдставиха прѣдъ очитѣ! Падналитѣ въ боя вчера и тѣзи сутринъ войници още не бѣха прибрали. Тѣ, потънали въ кръвъ, се търкаляха по пѣтя и ската на възвишенността. Между убититѣ азъ видѣхъ единъ легналъ задъ единъ камъкъ съ насочена напредъ пушка, види се, съ цѣль да стрѣля, но неприятелския вѣроятнo, разривенъ куршумъ положително му бѣше прѣсналъ главата. Тя — главата прѣдставляваше една масса отъ кръвъ и мозъкъ. Другъ бѣше легналъ на едната си страна, като че ли спѣше. Имаше убити и въ такива положения, които показвахъ, че нещастнитѣ много сж се борили съ смъртѣта и сж прѣтърпели страшни мъки.

Горнята картина бѣше далечъ отъ да дѣйствува благотворно на нравственното настроение на войниците. При тая обстановка неволно дохождаше всекиму мисълта, че слѣдъ нѣколко врѣме и него можеше да постигне сжщата участъ. И чудно, че началството не се бѣ распоредило да се прибержтъ поне тия убити, които се търкаляха по самия пѣтъ и които трѣбваше да прѣскачаме.

Когато дружинитѣ се спустнаха при Химитлий, 16 а дивизия се намираще вече далеко напредъ, и за туй тѣ бърже закрачиха, за да я стигнатъ.

По заповѣдъ на дружинния командиръ, азъ останахъ да причакамъ товарнитѣ съ патрони конѣ, които бѣха останали назадъ, за да дамъ нуждната заповѣдъ на завѣдующия патронитѣ унтеръ-офицеръ, въ кое направление и разстояние да се държи отъ дружината. Слѣдъ като направихъ това, азъ пуснахъ коня си въ карьеръ и стигнахъ дружината. Въ това